

РЕШЕНИЕ

№ 7229

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7149** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Л. Т. срещу съдебно решение от 26.04.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав по НАХД № 2176 по описа за 2013г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 63198 от 2.01.2013г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция” -СДВР, с което за нарушение по чл.19 ал.2 от ЗДвП на Б. Л. Т. е наложена глоба в размер на 30 лева на осн. 180, ал.1 т.3 предл.1 ЗДвП и на осн. Наредба ІЗ-1959 от 27.11.2007г – чл.3, ал.1, чл.4 ал.1 т.9 са отнети 5 контролни точки.

Касаторът излага подробни доводи за неправилност, необоснованост на решението и допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че в тежест на наказващия орган е да докаже наличието на всички обстоятелства, описани в АУАН, и че е осъществен състава на нарушението от санкционираното лице. Не било достатъчно при постановяване на решението, съдът да се позовава само на редовно съставен АУАН и да счита за достоверни всички описани в него обстоятелства. Сочи, че не било конкретизирано мястото на нарушението и същото

не било изчерпателно описано. Твърди, че извършеното деяние би могло да се квалифицира като такова по чл.19, ал.1 от ЗДвП, а не по ал.2 от чл.19 ЗДвП. Моли да се отмени обжалваното решение и отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, счита касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите С. С. (актосъставител) и Д. Ч. (свидетел на съставянето на акта) и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл.19 ал.2 от ЗДвП и при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Мястото на извършване на нарушението е достатъчно конкретизирано, а именно „управлява по [улица], с посока на движение от бул. „Е. и Х. Г. към [улица]”. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало жалбоподателя да упражни правото си на възражения, като

същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Касаторът във възражението си към АУАН не отрича извършеното нарушение. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. От събраните в административно-наказателното производство и в съдебния процес писмени и гласни доказателствени средства категорично и безспорно е установено извършено от обективна и субективна страна на нарушение по см. на чл.19, ал.2 от ЗДвП, според който когато на пътя има платно, обособено за движение на релсови превозни средства, се забранява движението на нерелсови пътни превозни средства по него. Смисълът на забраната е очевиден - да не се пречи на движението на релсовите превозни средства. Жалбоподателят не е оборил показанията на разпитаните свидетели, не е направил искане за събиране на други гласни доказателства.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по см. на чл.36-чл.46 ЗАНН и чл.52-чл.58 ЗАНН. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Буди недоумение направеното в касационната жалба възражение, че показанията на свидетелите били доста детайлни и подробни което водело до съмнение в достоверността им. Съдът няма основание да не кредитира показанията на разпитаните свидетели, като със същите се потвърждава, че са присъствали на мястото на извършване на нарушението, констатирани са същото и са удостоверили видяното в съставения АУАН. Възприетите от свидетелите факти от обективната действителност са обективирани в съставения на мястото на нарушението АУАН, който има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Съдът намира с оглед ангажираните доказателства, че няма съмнение за настъпването на релевантните за разрешаване на правния спор факти. Неоснователни са твърденията, че деянието следва да се квалифицира като такова по чл.19, ал.1 от ЗДвП, тъй като посочената разпоредба е относима към друг, различен състав на административно нарушение. Касае се за два различни състава на административни нарушения. Настоящият съдебен състав напълно споделя направените от СРС изводи относно съставомерността на нарушението.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина по делото. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на вмененото му административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на глоба по чл.180, ал.1, т.3 предл.1 ЗДвП. Определеното от административнонаказващия орган наказание е в рамките на санкцията, предвидена за това нарушение. Не са допуснати твърденията в касационната жалба оплаквания по чл.348, ал.1 НПК.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 26.04.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав по НАХД № 2176 по описа за 2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: